

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

I

Τοῦ γιαλοῦ τὰ κύματα
Γύρω 'ς τ' ἀκρογιάλι
'Σ τὴν ἀνεμοζάλη
Χύνοντας ἀφροστέφανα καὶ σκορπιοῦντας θορύματα,

Τοῦ γιαλοῦ τὰ κύματα
ἀπὸ τὰκρογιάλι
Τὰ διπλόνει ἡ θάλασσα
Σιγανὰ καὶ πάλι
Εἰς δροσάτη ἀγκάλῃ.

Τῆς ψυχῆς τὰ κύματα
 Ἐπὶ τὴν καρδίᾳ χτυπᾷνε
 —Τῆς ἀγάπης θρούμματα—
 Ἐρχονται καὶ πᾶνε . . .

II

Ἀπὸ γαλάζιο οὐρανὸ
 Γαληνεμένο, ξάστερο,
 Δίχως βροντὴ καὶ κεραυνὸ
 Καὶ ἀστραπὴ καὶ σύννεφο
 Εἶδα . . .

Ἀπὸ γαλάζιο οὐρανὸ
 Μ' ἀχτῖνες χρυσοστέφανο
 Δίχως βροντὴ καὶ κεραυνὸ
 Καὶ σκοτεινιά καὶ ἄνεμο
 Εἶδα . . .

Ζεῦσὲ καὶ πικροστάλακτι
 Βροχὴ νὰ πέφτῃ αἰώνια,
 Νὰ λυώνῃ ἢ πίκρα κι' ὁ καῦμος
 . Νὰ μὴ περνοῦν τὰ χρόνια . . .

III

Παρθένο δάσος καὶ πυκνὸ
 Ἀπάτητο καὶ σπάνιο,
 Ποῦ μονοπάτι φωτεινὸ
 Σὲ ξεχωρίζει οὐράνιο,

Παρθένο δάσος φουντωτό,
 Ὀλόσγουρο, ἀνήλιο,
 Ποῦ κρύβεις μέσα ποθητὸ
 Τῆς νύχτας τὸ βασίλειο,

Παρθένο δάσος π' ἀγαπῶ,
 'Σ τὸ στῆθός μου σ' ἐκύλισα,
 Καὶ δίχως τίποτε νὰ 'πῶ
 Χίλιες φορές σ' ἐφίλησα.

'Σ τὸν ἴσκιό σου τὸν ἐλαφρὸ
 Νὰ κοιμηθῶ εὐτύχηςα,
 Καὶ σὰν νεράϊδα 'ς τὸν ἄφρὸ
 Ζωντάνεψα !... ξεψύχησα !...

VI

Τῶν ἀρχαγγέλων ἡ ψυχαίς, ἡ κατάσπραις,
 Γαλάζιο φῶς 'ς τὸν ἄνεμο σκορπίζουνε,
 'Ἡ μαύρη νύχτα τῆς ψυχῆς φωτίζεται
 Κι' ἄδολη πέφτει ἡ χαρὰ κι' ἀπλώνεται,
 — Δροσιά οὐράνια 'ς τῆς ψυχῆς τὰ λούλουδα —
 'Σ τὴν πρωϊνὴ τοῦ ἡλίου ἀχτίδα χάνονται
 Τὰ φτερωτὰ σκουλήκια, μαῦρα ὄνειρα
 Ποῦ πλάθ' ἡ φαντασία τὰ μεσάνυχτα·
 Οὐράνιο χροῶμα καὶ ἀχτῖνες διάφανες
 Καὶ χειμωνάνθων εὐωδία ὀλόξανθη
 Γλυκὸ τραγοῦδι ἀπὸ φύλλα πράσινα
 Κρυφῆς ἐλπίδες μυστικὰ μιλήματα
 Κυλοῦν δὲ ρόδα τὴν ψυχὴ μου ἀρρωστη . . .

V

Καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ χροῶμα,
 Καὶ τοῦ γυαλοῦ τὸ κῦμα,
 Κ' αὐτὴ τὴ νύχτ' ἀκόμα
 Ποῦ μοιάζει κρύο μνήμα,
 Βαρέθηκα νὸ βλέπω . . .

Καὶ τ' ἄστρο ποῦ φωτίζει
 Ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανό,
 Καὶ ἡ ψυχὴ μ' ἐλπίζει
 Σὲ κόσμον μακρυνό
 Βαρέθηκα νὰ βλέπω . . .

Καὶ τὴν ξανθὴν ἡμέρα
 Ποῦ δίνει τὴ ζωή,
 Σὰν σπλαγχνικὴ μντέρα
 Μὲ μαγικὴ πνοή
 Βαρέθηκα νὰ βλέπω . . .

Καὶ πασχαλιὰ τ' ἀπρίλη,
 Καὶ ἀηδονιοῦ λαλιά,
 Καὶ πράσινο τριφύλλι,
 Καὶ μάννας ἀγκαλιά,
 Βαρέθηκα νὰ βλέπω . . .

Μόνο τὰ δύο σου μάτια
 Μπορῶ νὰ βλέπω αἰώνια,
 —'Ονειρευτὰ παλάτια! —
 — Ζωὴ χωρὶς τὰ χρόνια! —

VI

Ἀνάσθη, ἀνάσθη τὸ κουπί,
 Μικρὴ βαρκοῦλα σέβει . . .
 — Ποιὸ μαῦρο χεῖλι τῶχει 'πῇ
 Κι' ὁ κόσμος μ' ἀποπέρνει;

Τῆς λίμνης τὰ ῥιχὰ νερά
 Σκεπάζει κρύα σκοτεινιά,
 Τ' ἀρχαίου Πάριδος χαρὰ
 Ἀγέρα κρύβουν τὰ πανιά.

Κρυσταλλόχρονα παρθένα
 Δίχως λόγο καὶ μιλιὰ,
 Κρυφογέρνει ἐρωτευμένα
 Καὶ τῆς κλέβω δυὸ φιλιὰ.

Ἀνάρη, ἀνάρη τὸ κουπί
 Μικρὴ βαρκοῦλα πέρνει . . .
 — Ποιὸ μαῦρο χεῖλι τῶχει 'πῇ,
 Κι' ὁ κόσμος μ' ἀποπέρνει :

VII

Τραγούδια τῆς ἀγάπης μου, φτωχὰ μου τραγουδάκια,
 Φύλλα ποῦ πέρνει ὁ ἄνεμος ἀπὸ ἰτιᾶς κλώνοι,
 Καρδιᾶς ποῦ πνίγει ὁ στεναγμὸς ἀτέλειωτα φαρμάκια !
 Τραγούδια δίχως ὠμορφιά, δίχως ζωὴ καὶ χάρι,
 Ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς ποῦ σκόρπισε καὶ πάλι,
 Καθὼς ξεβράζει ἡ θάλασσα τὰ φύκια 'ς τ' ἀκρογιάλι. . .

ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

